

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania U. w O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

z udziałem zainteresowanego J. C.

o ustalenie podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne i Fundusz Pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2016 r.,

wniosku organu rentowego o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2016 r.,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2016 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej U. w O. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 czerwca 2015 r., mocą którego oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 listopada 2014 r., oddalającego odwołanie od decyzji organu rentowego, którą stwierdzono, że przychody z tytułu wykonania utworu i przeniesienia autorskich praw majątkowych uzyskane przez J. C. zatrudnionego na podstawie umowy o pracę u płatnika – U. w O. stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Pismem z dnia 27 września 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o uzupełnienie sentencji orzeczenia o dodatkowy punkt

o następującej treści: „zasądza na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. od U. kwotę 120 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym”. W piśmie wskazano, że pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy tzw. przedsąd ustanowiony w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Na etapie wstępnej kontroli skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy, co do zasady, przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania albo odmawia jej przyjęcia. Odrzuca skargę kasacyjną jedynie w przypadku uregulowanym w art. 398⁶ k.p.c.

W przedmiotowym przypadku Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej, organ rentowy natomiast w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnosił o oddalenie skargi kasacyjnej i o zasądzenie na jego rzecz od U. w O. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w związku ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną oraz ewentualnymi innymi czynnościami procesowymi. Argumentacja organu rentowego przedstawiona w odpowiedzi na skargę kasacyjną wprawdzie porusza kwestię badania skargi kasacyjnej, poprzedzającego jej merytoryczne rozpoznanie, jednak nie sformułowano w niej wniosku o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W konsekwencji tego, zawarte w odpowiedzi na skargę

twierdzenia organu rentowego nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia podjętego przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91). W związku z powyższym koszty związane ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Należało więc odmówić ich zasądzenia.

aw